

Een verhaal, geschreven door Petronella (*Nel*) Muijsenberg-Peeters geboren te Meijel 28-08-1901 en overleden te Meijel 11-09-1984, dat de kinderen vonden tussen haar nagelaten papieren.

Mei 1940

Wij woonden in Neerkant op de grens van Neerkant en Meijel, de noodklok van Meijel luidde. De Duitsers waren ons land binnen en de oorlog was definitief (er was al mobilisatie in Neerkant vanaf augustus 1939). De inwoners van Meijel maakten zich gereed voor vertrek, met allerlei voertuigen vertrokken allen naar hun bestemde plaats in Asten (door de gemeente Meijel hun toegewezen). Wij hoorden er niet bij als inwoners van Neerkant. Mijn man ging naar de loopgraven op de Neerkant, de kapitein daar zei: "Blijf maar rustig thuis". Maar wij waren helemaal alleen, de Meijelse burens waren allen vertrokken. (Wij woonden vóór de verdedigingslinie). Mijn man en de oudste zoon van elf jaar brengen snel wat eten en kindergoed in een kist naar de Neerkant, ik zorgde vlug voor de overige zes kinderen, wat aangekleed, maar mijn man en zoon mochten niet meer terug. Met veel moeite heeft mijn man zijn zoon over de versperring geholpen en zelf met wat schrammen (prikkelraad) door de versperring, de wacht was toen al vertrokken. We vertrokken toen maar door de Bus naar de Astenseweg en sloten ons aan bij de Meijelse mensen, die gingen naar Asten maar wij van de Neerkant gingen richting de Kleine Heitrak, dat hoorde onder de Parochie Neerkant. Bij de familie Karis werden wij wat versterkt en dan naar Neerkant (dus weer achter de linie), bij de verlaten wachtpost vond mijn man zijn fiets en de kist met voorraad terug. Op de Heitrak bij de familie Hermans kregen we onderdak en wel in hun grote kamer, op zolder hadden ze al vijf grote gezinnen. Na twee dagen waren de Duitsers al op de Neerkant en wij trokken maar weer verderop. Bij de familie Dings (Liessel) werden wij ontvangen, de dochters slachten haantjes en wij kregen soep en gebraden haan, dit was bij al die ellende een feest. Wij hadden weer een paar dagen rust. Het grote voorhuis werd met stro en wat dekens voorzien en we sliepen er met ons allen. Bij de veldwachter konden wij dekens halen van de militairen en deze vertelde ons dat het in Meijel weer rustig was, wij weer naar huis maar er was geen sterveling in Meijel. We waren nauwelijks een uur thuis of onze poort werd opgedaan en een grote colonne van 't Rode Kruis kwam op ons erf maar op de Astenseweg trok een heel regiment al zingende "Wij varen naar Engeland" en het Rode Kruis vertrok weer en sloot zich bij het regiment aan. Met zorg gingen wij naar bed 't was een akelig begin, het vee was verzorgd, door wie wisten wij niet. Al vroeg in de morgen kwamen de Duitsers op patrouille, wij stonden in de deur, maar zij lieten ons met rust. De eerste Meijelse mensen kwamen al spoedig weer terug vanuit Liessel en Asten. De heer Heijnen van de Kalistraat was de eerste hij zette zijn fiets tegen het huis ging eitjes rapen en het vee verzorgen, ondertussen waren de Duitsers er met zijn fiets vandoor. Wij hadden achter op ons erf een partij aardperen, daar hadden wij onze fietsen verstopt. Zo deden ook de inwoners van Meijel als ze naar hun have en goed gingen kijken. Onze soldaten waren gevluht naar Someren waar er enkele gesneuveld waren en andere krijgsgevangene genomen. Er werden menige briefjes uitgewooid en zo kwam bij menige familie het bericht dat de

man of zoon nog in leven was. Het leven ging in de bezettingstijd door met menige clandestiene zender van radio Oranje, dit deed reuze goed werk.

1944

De Engelsen waren op Nederlands gebied en de grote strijd begon voorgoed, er waren enkele troepen in Meijel. Op een morgen kwamen wij uit bed en voor ons huis lagen de Duitsers met pantservuisten, zij bevelen ons om binnen te blijven. Achter ons huis ook een partij soldaten en lege aardappelkuilen. Een Engelse wagen met foerage ging de lucht in. Wij door het varkenshok er tussen uit, ruiten en balken sneuvelde, wij weer op de vlucht naar de Schans (familie Verheijen). Van achter het kanaal (tussen Neerkant en Helenaveen) stond de vijand op de uitkijk en de heer van Calis viel als offer (werd vanuit het kanaal op ±1000 meter aangeschoten). Wij zagen de kerktoren van Meijel vallen. 't Werd wat rustiger en wij weer naar huis. De vijand had zich in ons huis verschanst overal lag stro en bloed in ons huis. Wij hebben ons huis een beetje opgeknapt. De Engelse veldartillerie lag voor ons huis en nam het tegen de vijand op. En wij toch weer nacht na nacht door de greppel, onder de duiker te schuilen met z'n allen. 't Werd alweer vluchten, want de Duitsers waren weer over het kanaal gekomen. Nu naar de Heitrak bij de familie Steeghs in een kippenhok, ons kleintje van 10 maanden (Nellie) kreeg een ongeluk en zware hersenschudding, onze oudste zoon naar Deurne naar de dokter maar het werd avond, eerste hulp van EHBO kwam (Jan van Engels Thei). Met veel omhaal kwam de dokter 's avonds en was onze zoon ook weer terecht. Bij de familie Steeghs kwam een voltreffer in het huis, wij maar weer op de vlucht (offensief 27 oktober) met mijn ziek kindje, meermalen moesten we de greppel in schuilen, zelf was ik weer in verwachting. Twee dagen waren we in het gehucht Behelp (Asten-Heusden) bij de familie Berkers of Berkvens. Er was geen eten meer, alleen wat brood en een appel. Toen weer langs het kanaal (van sluis elf naar sluis twaalf) maar op Someren op aan. De boeren hadden hun karren volgeladen met allerlei huisraad (dus geen plaats meer voor ons) te voet op Someren aan. Allengs kwam er toch een boer die mij met mijn ziek kind opnam, de anderen (vader en de andere 8 kinderen) maar te voet verder. In Someren-Eind (familie Kusters kerkendijk) eindelijk tijdelijk onderdak maar de Engelse soldaten hadden voorrang, hij (vader) maar weer op zoek tot wij in het dorp bij de zuster Franciscanessen aankwamen. Daar was het al bezet met wel vijf Meijelse gezinnen, de overste wist er geen raad mee, maar zuster Praxedus de stalzuster, zei tegen moeder-overste "ik maak plaats" de andere gezinnen boven de stalzolder en wij op de stal voor de zes koeien en het paard van P. Verstappen (Pietjepeerkes) uit Meijel. De voorstal vol gelegd met stro en oude dekens en mijn ziek kindje in de wagen, daar sliepen wij met ons allen. De zuster zorgde voor de kinderen, rokjes en hemdjes, ik (moeder) kreeg verschoning van de zuster en ook voor mij werd gezorgd. Maar 't was voor mij en het kind dat nog geboren moest worden voor de gezondheid niet langer houdbaar. Vader ging toen nog maar eens naar Deurne (onze eigen gemeente). Van gemeente Deurne kregen wij toen twee kippenhokken aangewezen op het erf van Dokter Wiegersma (Familie Mennen Ven V111, nu Reintjesdijk Vlierden). Piet Verstappen van de Kampsteeg (met het paard bij de zuster) verhuisde ons toen, met wat oude stoelen en een oude kachel, ieder een bord en bestek, een zak met erwten en wortelen en wat aardappelen, niet te vergeten een kruisbeeld met wat kaarsjes en wat oude legerbedden (bijeen georganiseerd door de zusters, want ons huis was inmiddels geheel verwoest). Door de familie Mennen werden wij welkom ontvangen. Bij aankomst stond een middagmaal gereed. Mijn man en de oudste kregen werk bij de Engelse. Iedere morgen werden ze opgehaald in Deurne op de markt. In maart moest ik naar het ziekenhuis voor de bevalling. Mijn zoon bracht me elke avond een snee wittebrood, dat

spaarde hij van zijn rantsoen, in het ziekenhuis was niets dan brood (wit brood van het Engelse leger en bruin brood dat nog oorlogsbrood was). Door toedoen van Mevr. Rooijackers-Brummans, die ook in het ziekenhuis verbleef, kreeg ik van een vriendin van haar elke dag een eitje. Na een maand in het ziekenhuis mocht ik naar de kippenhokken terug. Over al die tijd bij de familie Mennen zou ik niet uitgeschreven komen, zeven maanden hebben wij er gehuisvest gezeten. Het waren prachtmensen, maar wij hebben in die tijd ook harde mensen leren kennen. In juni 1945 dan eindelijk naar Neerkant terug in een barak, nog zeven jaren en toen hadden wij weer een eigen huis, terug op de Keulsebaan. Nog enkele jaren en mijn man was toen invalide, daarna nog wat jaren bij mijn zoon Harrie gewoond (Kalistraat Meijel) en wij belandden in het bejaardenhuis in Meijel. Korte tijd daarna overleed mijn man, maar toch denk ik nog vaak terug aan de ziekten en spanningen en wat er daar tussen nog meer voorviel.

Dit verhaal is geschreven tijdens de laatste jaren van haar elfjarig verblijf in het bejaardenhuis te Meijel.